

Kommunerne i Stand til at nedsætte Skatterne. Det er Meningen med det hele.

Naar der fra Regeringens Side ønskes et Tilskud til Kommunerne, enten det er af den ene eller den anden Art, er det absolut vor Mening, at det skal anvendes til en Nedsættelse af de Byrder, som hviler alt for tungt paa Kommunerne, og derfor har jeg maattet foretrække denne Form her fremfor den, det ærede Medlem vilde foretrække. Det ærede Medlem gav mig for saa vidt ogsaa indirekte Ret, idet han udtrykkeligt sagde, at det er den direkte Skat, der trykker haardest ude i Kommunerne, haardere end Statsskatten. Og hvad er det for en direkte Skat, der trykker allerhaardest? Det er netop den Skat, der falder paa Ejendommene; den retter sig ikke saaledes som Formue- og Lejlighedsskatten efter, hvad vedkommende Menneske har tjent i det foregaaende Aar, men den tynger lige saa ubønhørligt, enten vedkommende har tjent meget eller lidt eller slet ingenting; det er den Skat, det først og fremmest gælder om at nedsætte.

Jeg vender mig til det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Det ærede Medlem gennemgik til Dels Lovens Historie, og det var selvfølgelig meget rigtigt, hvad han sagde om det ønskelige i at nedbringe Statsgælden, og at det ogsaa var det oprindelige Formaal; men det glædede mig, at det ærede Medlem samtidig udtalte, at Tiderne kan være saa daarlige, at man maa blive staaende ved den ordinære Amortisation og ikke kan gaa ud derover, og jeg mener netop, at saa daarlige er Tiderne nu. Det ærede Medlem har megen Ret i, at Fordelingen ikke er ganske den samme som oprindelig tænkt. Jeg skal villigt indrømme, at da jeg stod her som Ordfører for den bekendte Folketingsudtalelse i Slutningen af forrige Samling, foresvævede der mig ikke ganske det samme, som her er foreslaaet i Forslaget. Der foresvævede mig, at man kunde komme til Fordelingsregler, som var sundere og bedre end de i 1903-Loven udtrykte, og som navnlig paa sikrere Maade kunde garantere, at Støtten til Kommunerne virkelig gik til Nedsættelse af Skatterne. Dette har ogsaa været forberedt eller er under Forberedelse af den nuværende Regering, og naar jeg forleden Dag ved Fremsættelsen af disse Lovforslag sagde, at vi tænkte paa til Efteraaret, hvis vi lever til den Tid, at fremsætte Forslag, foruden om visse Ændringer i Formue- og Indkomst-

skatten, ogsaa i den kommunale Beskatning, kunde jeg meget godt have tilføjet, at ind under disse Overvejelser vil ogsaa blive draget Tanken om en Ændring af Loven af 1903 og de deri værende Fordelingsregler; og kom man til Fordelingsregler, som fandt mere almindelig Tilslutning her i Tinget, kunde der jo ogsaa være Tale om at anvende disse Regler ved fremtidig Støtte til Kommunerne.

Men saaledes som Forholdene nu ligger, er der det Faktum, at der er et større Automobilvejslid, end der skal dækkes af den egentlige Automobilafgiftslov, og at der derfor ikke er nogen naturligere Maade at hjælpe Kommunerne paa end ved at supplere det Beløb, der er for lille, op til det, der virkelig dækker Vejsliddet. Jeg vilde nu mene med det ærede Medlem Hr. Ulrich og i nogen Modsætning til det, der blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Korsgaard og det ærede Medlem Hr. Holdgaard, at det ikke vilde være rigtigt, at man lod dette Beløb svæve helt frit, at man disponerede over det for i Aar og saa lod det staa ganske usikkert, hvorledes der skulde disponeres næste Aar og de følgende Aar. At selve Automobilafgiftsloven maa vedblive at være permanent, gaar jeg jo ud fra, at der vil være absolut Flertal for her i dette høje Ting; i den Henseende gør man vel neppe noget Tilbagetog. Men naturligvis kunde der være Tale om at underkaste Tilskudsregelen, Anvendelsesregelen en Revision; thi det kan ikke nægtes, at Forholdene kan udvikle sig saaledes, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, saa at der ud af den almindelige Automobilafgift bliver fuld Dækning for Kommunerens Vejslid; og det vilde da være urimeligt ogsaa at anvende denne Omsætningsafgift til Dækning deraf.

Men hvad jeg mener bør slaas fast, er, at det er Kommunerne, hvem denne Afgift skal tilfalde, thi her bør der være en større Sikkerhed end den, der kan skaffes ved, at man fastslaar noget for et Aar og saa lover at se venligt paa det næste Aar. Det vil være i høj Grad vigtigt for Kommunerne i deres forhaabentlig strengere og forstandigere finansielle Dispositioner i Fremtiden, at de ved, hvad de kan regne paa fra Staten, og at de kan indrette deres Økonomi og ganske særlig deres Beskatning derefter. Derfor vil jeg mene, at det burde være permanent — ligesom Loven i øvrigt —, at dennes Udbytte skal tilfalde Kommunerne. Men naturlig-